

Serfőző Simon

Észrevettem

Mint széltől a házcserépek,
egyszerre bensőmig beleborzongtam,
hogy amit eddig hittem,
az nem is úgy van.

A fák kisöccse nem is én voltam,
nem én néztem föl rájuk,
kicsi a nagyobbakra.

Hogy én nem is én vagyok.
Szavaim is kiké vajon?
Hisz mások adták nyelvemre,
én csak kiejtem a számon.

Lépteimen észrevettem,
mintha egyik se az enyém lenne,
nyomaimat elődeim hagyogatnák szerte
szétszórva a szelekben.

Mintha ők figyelnének tekintetemmel,
sugaraznának az időben.
Nem hagynának magamnak élnem.
Ők bíznának jövőt bennem,
s teszik tetteim,
gyalogoltatják szívverésem.

Szerveim nekik dolgoznának,
hogy a másoké talán majd
nekem is dolgozzanak.

Amikor magamra hagyva,
sejtjeim már rég nekivágtak
négy égtája felé a világnak.

Boros Edit

Idéző idő

Szerettem. Van rá szó, vers is, rímtelen.
Szem a szemmel találkozott.
Összetartozás ez és félelem.
Homályt, ragyogást is hozott.

Nem számoltam, nem ébredtem naponta,
levélhullató álmokból riadva.
Görcsösen nem készültem koromra,
csak rá várva, és tőle távolodva...

Ott söröztünk egy kikericses kertben.
(én persze bort ittam – fakuló emlék)
Zizzenő zöldben, lebbenő neszekben
figyeltem szíve szapora lüktetését.

Most sárgul a lugas, óarany venyigék
ingó árnyán minden tánc utolsó.
Már magamra hagy ez a plakátvidék –
a szem még figyel, és elgurul egy korsó.

Itt botladozom régi útjaink kövén.
Mosolyráncot őriz egy kavicsvirág.
langy légi füst tündököl felém –
borszőlőillat és világhiány.

Ülök a parton, majdnem meztelen.
Sirálysikoly hajókörtre felel.
Egünk tengelye nem görbül könnyeden,
versritmusra új s új hullám terem.

A napba néztem hét esztendeje;
szökne a nyár, imitált mágnes...
Nem, nem fordul vissza a Göncöl szekere.
Féltem rovom rímeid, Nemes Nagy Ágnes.

Szótörésben – Rab Zsuzsához

*Kicsorbult a pillanat éle
péntek délben –
köszörűli hangomat...*

Életedet, a hetvenkét évet
élesre hangoltad.
A nem-tudod-hova-tartó síneken
tova tűntél hirtelen.
A villamosok állnak, megálltak.
S ott a sötétfehér füstködben
Anna vár, Anna Ahmatova,
hogy visszaadja elszökött szavad,
valahányat.
Ráismer a pápai fenyőárnyas házra:
rozsdabarna, akár a vadász őszi álma.
És botlik és árad a szó,
mint Igor lelkéből az ének,
felszökik a többi böjti jaj:
orosz, észt, grúz, hanti, manysi,
szerb és örmény lélek-ének.
Pannon fecskét röptet a dal,
Marcal-réti malmot ébreszt...
Böjt havában malomzúgás dallamára
farsang hercege bűnös-bűvös tánkra csábít,
és míg te ásítasz egy óriásit,
grúz bor csillan a kupában.
A dalnok még nem is int,
a te ivótülköd már koccint
a végtelenség szomjával...
És valahol a Bakony és Mtacminda között
a *hózáporban* majd, tudod jól,
ahol éjjelente seregestül
földre szállnak az angyalok,
találkozunk, Zsuzsa, majd találkozunk...
Mert várunk téged,
örtornyaink árnyékában visszavárunk:
virágvasárnap és aranyvasárnap;
Amikor *kő és madár* együtt szárnyal.
Majd betoppansz, sóhajtva nagyot,
mint hajdanán a Tverszkaján:
„Megjöttem Csehov, itt vagytok...”

Krúdy uram szólít a ligetben

„Elmúltak az őszi versenyek...”

Elmúltak észrevétlen, bizton,
el, Krúdy uram, el, bizony...
a negyvenediket rejtem
itt az őszülő főnyen
a Városligetben
Vörös postakocsi helyett
földalattipótlón érve
patinájukat vesztő
platánfák alá
platinás karral
ólmögőzben
pedig szemben
a Széchenyi-fürdő
görnyedő éveim ellen érvel
álmodjak már végre
olyan éjszakát
hol nem őrült Wartburg rohan át
és nem tiport lelkeket sirat
minden ág
az asztma-marta Ligetben
Játsszam csak tovább
Csajkovszkij erdőin
Chopin új dallamát
hogyan Georg Sandot is megkísértse
kísérje hidroplan konflison
a Mazuri-tavakon
Szindbád hajóját
Óbudára.

S. Csoma János

Lét-nemlét?

Elröpülnek az éveid
megannyi fürge fecskék
itt hagyva fészekaljnyi kint
napjaid elestét
itt feledve az örömet
perzselgető szerelmet
szertelen ifjúságodat
férfias fegyelmet.
Kertedben lassan őszre vált
terheltek mind az ágak
kezed öblébe fekteted
megfáradtan az állad
nyugodt vagy. Lassan elpihen
minden volt van lesz emlék
hideg karokkal átölel
magához húz a nemlét.

Változatok I.

A szerelem furcsa móka
ravasz, álnok mint a róka
parazsat szít, lángot lohaszt
csonttá szárít, nedvet fakaszt
korsó, ami megy a kútra
de nem esik rá az útra
ám ha megtelt, ki-kicsordul
szándék, amely ágyra fordul
erő, mozgás, gyenge sóhaj
kuncogás és sikító jaj
fojtogató vad ölelés
eltaszító menekülés
dorombolás macskamódra
vicsorítás farkasmódra
alvás, egymást átölelő
csúf magányra szép szemfedő.

Rablánkra fűzött szavaink

előttünk araszolnak
rablánkra fűzött szavaink
szótlansággal szólnak
mert jaj annak kit lefülel
ez a százfülű század
mert jaj ha mástól származik
másféle magyarázat
csillagok vesznek ím körül
bévül a magyar eszme
trikolor borul most reád
bízd magad hű szívedre.

Szelíden halni lenne jó

Oly megadóan mint a lét
Lépi át önnön peremét
Jó volna halni boldogan
Nem a születés nehezét
Érezni de a gyönyörét

Nem ütne hangosan az óra
Csak a holtponton átbotolna
A pillanat a végtelenbe
S úgy tovább
Add meg Urunk egy szép halállal
Az újrakezdés mámorát.

Lehajtani fejét

mindenki akarja
könnyű puha ágyra
nem a ravatalra
lehajtani fejét
hogypihenhetne
jaj de utoljára
sehogysem szeretne.
Menekedni mégsem
tudunk egyszer végre
visszatér anyánkhoz
anyánk szemefénye
anyaölből szunnyad
mind mind aki árva
halandó születik
halhatatlanságra.

Anga Mária

Mint a táltosok

Azt hittem, erős vagyok, mint a táltosok,
reggeleket és fényeket varázsolhatok,
ha kell sötétséget és éjszakát.
Viselőssé, áldottá tehetem a tengerek vizét,
hogy fürödhessenek benne az asszonyok,
mint magzatvízben a csecsemők.

Kiálltam szakadó esőkbe, a szívemet
égre feszíteni, mint szivárványt a fény,
de csak eltemetett, rettegő őseim arcát láttam,
az ő tekintetük verődött vissza a hegyekről is.
Hová, merre kísérnek emlékeim,
s visszatérhetek-e indulásom helyére,
ha életem mágikus táncát táncolom?

Azt hittem erős vagyok, mint a táltosok,
s a hegytetők havas golycsaiból varrhatom
csecsemőingemet, s mint egyetlen viseletet,
majd halálomig hordhatom.
De a havasok éjszakáimhoz feketedtek,
az átkot feloldozni nem tudom.
Viselőssé vált bennem a bánat.
Szakadó esőkben, mágikus táncomat táncolom.

Választottam

Téged választottalak, aki a létezőben létezel,
szentségben teljesülő vagy, és minden név a Te neved.
De nem érzem a bizalmadat:
hogyan lehetek föld, víz, virág, vagy kő,
hogyan megtestesülhet bennem az egy, igaz.

Tudom, hallgatod éjszakai zokogásaimat,
és látod tévelygéseimet a barlangötétben,
ahogyan kopogtatok engedélyt kérően
a nem létező ajtókon, és reménykedem a megérkezésben.

Tudom, hogy várnak halottaim,
nevetésüktől gyökerezik, hajt új hajtással a diófa.
A vizeket ismerők nem félnek az áradástól,
a keresztségben reménykednek, a jövődőlésben.
Istenem! bízzál bennem, s én hiszek!

Barabás Zoltán

Egysoros

Édesanyám, Váradi Jolán emlékére

Anyám, küldj értem egy angyalt.

Három limerick egyben

Életemben többször is nemet mondtam.
Mindez sajnálatos módon
kimaradt egyik
régebbi
versemből.

Tele vagyok absztinenciával –
intézte hozzánk szózatát Gittai István
költőbarátom a Góbé csárda
hepe-hupás
udvarában.

Szükségszerűen Sedevi Imre bátyánk
remek hegyközi pálinkáját
kóstolgattuk Jutkával, s kodigabi@gmail.com-mal.
Bizony-bizony,
Pistának igaza volt.

Kósza könnycseppként végigcsorog a világosság...

Egész
éjszaka
szomorkás,
álmatag
versikét
mormolt
nyitott
ablakomon át
a médárdusból
elkésztett eső.

Álltam
a vaksi
szoba
szegletében,
szemben
a Barátok
Temploma
sekélyesen kivilágított
tornyával.
Még sötétlett.

Azután
a közelből
hirtelen
felsírt
egy éhes,
talán már
a fészkeből is
kitúrt
vércse-
fióka.

Barátom,
sorstársak
vagyunk.
Te még
kivárhatod,
amíg a páralehellte
ablaküvegen
kósza könny-
cseppként végigcsorog
a világosság.

Sokadik torzó

Hajnali eső,
kérlek, add kezembe
a szivárvány kulcsát...

András Zoltán

Ave Maria

Légy üdvöz, Mária,
ükeink napruhás
Boldogságasszonya.
Hajnal hasad,
rózsa a homlokod,
szép vagy, mint
a szeplőtlen csillagok.
Te a kínban is gyönyörű:
öleden véred
rubincseppjei ragyogtak,
midőn a méhedben fogant Istent
emberré vajúgtad.
Kit bűnök váltságára
táplált keblednek
hószínű sugára.

Átlépsz az Időn.
Roncsolt mába lebbensz.
Pislatüzű hitre
friss parazsat hintesz.
Gyöngye két karodban erős oltalom.
Szemed íriszében szelíd irgalom.
Bocsáss meg minékünk
mindahány férfinak,
kik nem szánunk véteni
leánynak, feleség-asszonynak.
Orcájuk tavaszát barna bánatokkal
felhőzve, s beszórva őszi avarral...
Szivárvány-mosolyod légyen
a bocsánaté,
Mindenség Asszonya,
ki vagy a legszebb
örökkön
örökké.

Relativitás

Megült a sötét, mint az unalom.
Az éjszakának szakála nőtt.
Isten ül egy kihűlt csillagon,
morzsolja a megkövült Időt.

Stankovics Marianna

Darázskirály

foteltrónján ül Darázskirály
szalaggal visszakötözve
letépett ujjai
aranycsatos palástján
üvegcsillagok szilánkjai
libbenő fotelhuzat alól
előmerednek a trón
koponya-lábai
Szentkuthy
Füst-Határ
György Faludy
feltűzve-szétűzve
Miatyánk-hangdiagram-darabok
trón-centrum körül
gumikoporsók koncentrikus körökben
majd folytatódnak több bérház-udvaron
alattuk Nagy László csipeszkezeivel rögzítve
soha-nem-múlt és meg-nem-született
néma embercsecsemők
arcuk csak rajzolva almafejükben
alattuk földbe húzódik az apácailiom
de ágyneműtartóba *levegőtlen présbe* zárt
gyermekek kiszabadulva szorítják egymás kezét
ülve-akasztott-ember cigarettáit elnyomja
kapualjban vizelettócsa forrásába visszatér
ordító ember hangjába visszatér
brutális kéz az ütésbe, ütés a kézbe visszatér
óriási dördülés csak pakolnak
poloskákából az embervér visszatér
börtönviseltek piros Bibliát cipelnek
katonai teherautó-konvojok csak
felfelé fehér falon
keréknyom-tócsák az íróasztalon

glóriák lángnyelvei
pecsételt vagy szűz Napszirom

Szekeres Mária

Éjszakai árnyak

Szólítasz most, Uram?
sűrű felhőben arcom ázik,
homály és ugráló démontánc
között homlokom támasztom
tenyerembe.
szemem a tárgyak szegletén
keres támaszt,
s érzem, igen érzem tekinteted
mely nem ereszt a mélybe,
de vezet önmagam örvényei felett.
együtt nézzük mélységeimet,
s valahol békéd pihen bennem
s a tárgyakon.
Megfoghatatlan Mindig Való,
Lélek, Élet, életem!
üres magam árnyakkal tele
melyek fényedtől
szertefoszlanak s mégis
újra belém hullanak,
érintéstelen.

...a délután felett

a kifakított jelen fölött egy árva pillanat
mélybe bukik bűvár-keresőn
s a csönd sziporkák mélymerülésben
hozzák fel kincseik ez álmos napsütésben.
a béke elterül és kérdez, kérdez,
a csönd feszül valami végességhez
és tekinteted árama az egyetlen vigasz.
még bármi megtörténhet, bármi, igaz,
de imám fohásza kapaszkodik Feléd,
s a súlyok lassan elmerülnek
mint durva kövek. hínár szalagja már csak
a minden lehet és a béke titkot tudón,
ártatlan szemmel ragyog fel a délután felett.

Szenti Ernő

Édentapogató

Együttlétünk – ha úgy alakult –
ijesztő tudott lenni.

Ideszál fáj édesanyám.

Megint elsumákolta a hold
a táj átvilágítását.

Tisztára söpört porta.

Hová megyünk? Raportra.

Toboz és fadoboz.

Vihar tökéletlenkedik.

Fél szemére vak édentapogató.

Hordágyrajáró.

Sűrített program

Ma a csöndet temetjük,
holnap igazságot osztunk
az összezárt évszakok között.

Méregbe gurult eső
veri az ablakot.

Ideje lenne, hogy tisztázza
magát a véletlen.

Csak úgy, a magam szakállára,
belekicsinyeskedtem
a nagyvilágba.

Eskütételhúzás.

Védett emlék

Égek a vágytól,
kétlépésnyire az ágytól.

Szőrös szivárványt
akarok látni!

Lyukkal határos védett emlék.

Ágyék lövöldözött ágyékra.

Három napig tartó csodák.

Kilátszik a micsodád.

Te leskelódsz a hideg után?

Feketén vett fehér cérna,
tisztázatlan érdekszféra.

Villanyoltás után

Egynél kezdődött és kettőnél
már be is fejeződött a most vagy soha.

Vesztésre áll gyerekkorod
a magadat fitogtatásban.

Meglepte észjárásodat
a megváltozott széljárás.

A telihold rövidített neve...

Metaforáim forogtatását egyszerű
okok magyarázzák: így

mind két oldalt süti a nap.

Nem tett boldoggá a délibáb
közelebb kerülése a valósághoz.

Csöndnagyobbodás

A szeretet szót azért szeretem, mert élethűen tudja szándékaimat utánozni. Szószakadék, némaságot fogadott fájdalom, kedvre derítésre alkalmatlan befejezés.

Van, aki fényesnek, más sötétnek véli a befelhősödött égbolt hátoldalát. Lovaglás után lavórmosás. Most tartok ott, ahol a múlt és a jelen útja ketté szokott válni. Átmenetek nélkül élem át a zene naponkénti honfoglalását. Tömegiszonytól távol tartott „tappancsmosoly”. Éberséggel megfejelt csöndnagyobbodás.

Menekülés

Jól kezdődött a rossz gyerek napja.
Módosította röppályáját a villám.
Kevéske álom is vegyült
az egymáshoz közelebb kerülésbe.

Az idő nemcsak a belső, a külső
terek malmára is hajtotta a vizet.
Ahol testi fájdalmad véget ért,
ott egy pszichés betegség vette kezdetét.

Sarkáig kitért szón kiáradó univerzum.
Rácsapta az ajtót a sivatagra a porszem.
Aki tisztában van a reávaró feladatokkal:
bárhová is megy, tárkarokkal fogadják.

Oláh András

a végzet

1. nem múlik el

viszketsz mint egy nyári rovarcsípés
duzzadsz kezelhetetlenül
bennem a hit benned a remény apad
tovább hazudjuk magunkat
pedig semmi kétség: a többes
szám első személy hamis

2. talán

elfogyunk mint adu a kártyaasztalon
bánhatom már hogy nem jól
szerettem és nem eleget
de az ajtók holnap is kinyílnak majd
s talán újra bejön rajtuk valaki
– bár sokkal valószínűbb
hogy te még el örökre megint

3. lakatlan sziget

lakatlan szigeted voltam
– terhelési próba az életeden –
s hogy visszatérő álmod legyek
szavakra váltalak

4. visszhang

barátságtalanul szisszen a szó
visszhanggá zsongul a távol
s éget a kérdés: vajon valaki
tényleg álmodik-e rólad...

kijárat

már semmi közöm hozzád
mégsem fordítottam hátat amikor
az éjszaka derekán váratlanul átöleltél
talán ha lett volna időm újra beléd szeretni
– csak ne akartál volna mindig jót nekem –
de folyton csiklandozott a magány
és azóta sem találok a kijáratot
ebből a fullasztó semmiből

vízililiom

a buszra várva az őrült tolongásban
egy férfi durván félrelökte
eltökélten készült visszavágni
de torkában elakadtak a rendhagyó igék

most végleg leleplezte magát:
ma sem tud mást csak menekülni
mint régen a liget fái közé
(egyszer azt mondta ott egy fiúnak
hogy szereti a vízililiomot
s az térdig gázolt a tó vizébe érte)

de a ligetbe új pogányok jöttek
érdes lett hozzá az élet
most alkalmi munkákból él
bevásárol vagy takarít

nem szállt fel a buszra
csak állt bámészan a járdaszigeten
kezében kopott bevásárlószatyor
a férfi aki félrelökte régről ismerős
a vízililiom titkát véle kutatta
lelkéért a templomban majd imádkozni fog
de garancia ott sincs semmire

Lipcsei Márta

Várakozás

1

Szerelem ül a fűben
talán szundikál
koponyámból virágok nyílnak
ritmusra nyílik ki a táj
s az üveg karcsú nyakán
a gyöngy, mellei beszélnek feléd
a csend a körte testébe bújt
s felfelé fordulva
csak rám vár.

2

gyökerek szintjén
madarak repülnek
szóhullámokon
szivárványszínek
számodra furcsa ízű
józanságcseppek
s végül kerekded lesz
e várakozás.

3

még hat a gravitáció
és ez jó
fölköttem feledni az égi súly
fémes fényű nyomást
gyakorol
s fehérre csiszolja
a fejemre zuhanó
mennyország kulcsát.

Csontos Márta

Renoir vásznán

Narancsban kanyarog
az ecset.

A leláncolt sugár
izzó vörösben lobban.

Színek zenéje lélegzik
feletted, hajába rózsát
tűző lány mosolya
felhők válláról integet.

Testek puha gyertyája
olvad. Jelenés az égen.
Mohó ígéret, megnyílt ölelés,
sarjadó ige a teremtésen.

Csak nézlek, s világra
hozom magam.

Héró áldozatot mutat be

Fekete árnyékot lobbant
a fáklya, ágaskodó
felhők riadt csordája
állja utad.

A semmi zátonyán
fennakad a láng.

Hiába izzott vak
szerelmben a karcsú torony,
megszökött belőle a világ.

Jeltelen sírban ring Leander,
szemébe temetkezett a homály.
Héró követ a mélybe,
sodródó, letört virág.

Csak egy halk csobbanás a halál,
hullámba ágyaz önnön parancsod.

Kánont dúdol benned a sikoly.

Pannonhalmi vándorének

Kék fátyolba szippant
a levendula-szín ének,
igét hirdet a vár, itt
nem fűznek buja szirének.

A gyermek, ki fatornyos
házban kergette a szelet,
petrencés rudat emelve
ringatta vállán az eget.

Ilon' riadt volt, de elszánt,
szemébe olvadt Szinnyi vászna,
s ha a sarlót ecsetre cserélte,
ledobta leplét minden parázna.

Az idő vándorbotját
könnyen meríté homokba,
vén komódja tetején
táncba forgott az inga.

56-ban anyját padlóra
csendesítette a halál,
s látta, amint a hideg
test semmibe emigrál.

Belé rétegződött a sors,
elhagyá régi társa,
s a fák közé gyűrt sötétben
csörrent az üresség láncá.

Corpus Christi, örölte
ajka zátonyán a misét,
s az ikonok körvonalán
vitte a miértek gyötrelmét.

Kőbe harapott méltóság
merül a térbe, bús körmenet.
Zarándok arcok követnek,
édenből szakított levelek.

Heraklész hitvesének panasza

Félénk árnyékomban várlak,
s a riadt készenlétben megvadul
bennem a hallgatás
csendjéből megszökött vadállat.
Szavaid elitták szavam,
s mint Nesszosz vére
gyolcsba lépve, úgy olvad
mérged elvetélt szerelmed
merényletébe.

Gyönyörű fájdalom lincseli
méltatlan tetteim seregét.

A feledés lótoszvirágába
rejtezem.

Pomona bátor lesz*

Árnyékom nem véd többé,
rajtakapom magam. Ágak
közé szorult testem
arccal fordul a szélnek.

Szavam gyümölcsbe érve
ölembe pottyánó merészség.
Szemembe bújnak a napok,
s a szeszélybe borzolt fák
magukba mélyedt szorongásán
végre megtudom, ki vagyok.

Jöjj közelebb, te megrémült tavasz!

Feltámadt vágyam igazsága
erotikába gyújtott mozdulat.

---

* Pomona a fán termő gyümölcsök római istenasszonya